

PRVNÍ ČÁST — PROSINEC

SRDCE JÍ PRUDCE BUŠILO a žaludek se nervózně svíral. Posledních deset minut vyučovací hodiny byla Amelie jako na trní. Jakmile zazvonilo, vystřelila ze židle a vyřítla se s Tuvou v těsném závěsu na chodbu.

„Doprovodím tě na autobus!“ zavolala Tuva.

Dívky na sebe hodily bundy a letěly k východu. Na schodech se zastavily, zapnuly se a nasadily si čepice. Venku už byla tma a od moře silně foukal ledový vítr. A ještě k tomu se spustil prudký liják. Do Vánoc zbývaly dva týdny a nepadla ještě ani vločka. Příšerná otrava! pomyslela si Amelie. Nejraději by se otočila a vrátila se ke spolužákům, ale musela si zajet domů pro zapomenutou košili a světýlko na slavnost svaté Lucie.

Hudebkářka jim nařídila, že musí být na posledním nácviku před vánoční besídkou a průvodem svaté Lucie všichni už převlečení, aby to bylo *jako doopravdy*. Říkala tomu *generálka*.

Ráno panoval doma hrozný zmatek. Julien byl jako obvykle rozespálý a odmítal jít do školky. Máma ho musela dlouze přemlouvat a přesvědčovat, než se konečně oblékl. Vybíhali z domu s pořádným zpožděním. V tom spěchu zapomněli tašku s jejími věcmi na podlaze v předsíni.

Amelie měla průkazku na autobus, protože už nechtěla odpoledne chodit do družiny. Ze školy to měla domů do Önnarödu jen jednu zastávku, ale jít pěšky po úzké silnici bylo potmě nebezpečné. I když měla na botách i rukávech bundy odrazky, maminka trvala na tom, aby jezdila autobusem. Tuva bydlela kousek od školy a žádnou průkazku nepotřebovala. Dívky byly nejlepší kamarádky a chodily spolu do třetí třídy. Amelii bude za dva měsíce a tři dny deset a družina byla podle ní pro mrňata. Tuva s ní byla zajedno, i když oslaví desáté narozeniny teprve pátého května.

Dívky zaslechly, jak autobus zajíždí k zastávce. Anebo snad už odjížděl?

„Počkejte!“ křičely.

Utíkaly dolů z kopce, seč jim síly stačily, ale zahlédly už jen, jak se červená zadní světla autobusu vzdalují po silnici. Další autobus jede až za dvacet minut. Do prčic! Za půl hodiny *musí* být zpátky ve škole!

Dívky zůstaly chvilku stát u prázdného přístřešku na zastávce, aby se po tom sprintu vydýchaly. Asi jí nezbude než si pro věci domů zaběhnout, zabere to jen deset minut. Jenže v tom případě promoknu až na kůži, pomyslela si Amelie. V tu chvíli uslyšely povědomé bručení motoru.

Kristoffer! Byl s Tuvou nějak příbuzný, Amelie nevěděla přesně jak, ale už několikrát je svezl svým podomácku upraveným nákladáčkem. I když on vlastně tvrdil, že se to jmenuje pick-up.

Tuva se odhodlaně postavila ke kraji silnice a začala na vozidlo, které se k nim pomalu blížilo, zuřivě mávat. Amelie se rozbušilo srdce ještě víc, když Kristoffer zastavil. Stáhl okénko a tázavě se na ně podíval. Z reproduktorů dunělo hlasité rockabilly a odráželo se od stěn přístřešku.

„Ahoj! Nesvezl bys Amelii? Ujel jí autobus... Svezíš ji? Prosiím!“

Přikývl a Amelie rychle přeběhla na druhou stranu vozidla. Vesele Tuvě zamávala, otevřela dveře a naskočila. Ulehčeně vydechla a zabořila se do měkkého sedadla. Bílé kožené sedačky, paráda. Kristofferův nákladáček, ne, vlastně pick-up, byl super. Pro Kristoffera bylo důležité, aby se autům říkalo správně. U čelního skla se houpal vonný stromeček a příjemně voněl. Anebo to možná voněl vlasový gel, kterým si Kristoffer tužil dlouhou vyčesanou ofinu. Tuva tomu říkala elvisovská vlna. Podle ní to byl super účes, ale Amelii se zase tolik nezamlouval. Líbili se jí *One Direction* a nikdo z kapely takový účes neměl. Kristoffer měl na sobě mikinu s kapucí, celou flekatou od oleje a jiné špíny. Džíny také špinavé. Amelie věděla, že Kristoffer se svým tátou opravuje auta.

Pick-up se rozjel a Amelie Tuvě ještě jednou vesele zamávala.

„Máme nácvik na Lucii a musíme už být oblečené v košilích jako družičky. Ale ozdobné řetězy ještě mít nemusíme, ty až zítra. Vánoční besídka, chápeš. Přijdou se na nás podívat všichni rodiče. Já a Tuva jdeme v průvodu. Celou dobu zpíváme a mrňata z první a druhé třídy dělají ovce a pastevece a my jsme andělé a...“ Amelie brebentila a brebentila. Kristoffera trochu znala, ale i když ji už mnohokrát v pick-upu svezl, ještě nikdy s ním nebyla o samotě. Vždycky s ní jela Tuva. Ale Kristoffer se choval zcela jako obvykle. A ona možná tolik povídala proto, že věděla, že jí Kristoffer stejně neodpoví. Moc toho nenamluvil. Vlastně nemluvil skoro vůbec. Ale byl hodný. Například teď ji přece veze domů. Pohodlně se na sedadle uvelebila s klidným vědomím, že se do školy stihne vrátit včas.

Když Maria odpoledne přišla Julienu vyzvednout ze školky, bylo s ním stejně těžké pořízení jako ráno. Teď pro změnu naprosto odmítal jet domů, protože s Maltem právě něco stavěl z lega a rozhodně to nemohlo počkat do druhého dne. Maria ho všemožně přemlouvala a nakonec se ho pokoušela obléct násilím. Cítila, jak jí po zádech stéká pot. Pětiletý Julien byl přetažený a našťvaný. Prý období vzdoru, no jasně. Ten kluk vzdoruje, co se narodil, pomyslela si Maria našťvaně. Odevzdaně se podívala na učitelku, která s nimi zůstala v jinak prázdné šatně. Společnými silami se jim nakonec podařilo navléct chlapci bundu a obout boty, nepromokavé kalhoty si vzít odmítl. Cestou k autu samozřejmě spadl do velké louže. Džíny si úplně promočil a opět začal fňukat.

„Jenom vyzvedneme Amelii a jedeme hned domů. Udělám vám kakao se šlehačkou a vytáhneme z mrazáku skořicové šneky. To si po takovémhle dni všichni zasloužíme, ne?“

Dala mu pusku na čelo a usadila ho do auta. Pás u dětské sedačky samozřejmě nešel zapnout. Dnes se prostě musí všechno kazit! Trochu si vydechla, teprve když usedla za volant. Do školy, kam chodila Amelie, to bylo našťastí jen pár minut cesty. Maria už se na kakao a skořicového šneka sama těšila.

Maria tázavě těkala pohledem mezi Tuvou a učitelkou hudební výchovy Therese Janssonovou. Ve školní aule, kde se měla besídka odehrávat, zůstaly jen ony tři. Z rozsvíceného stromečku v rohu se linula výrazná vůně smůly. Větve se prohýbaly pod spoustou ozdob, které na ně děti navěsily.

„Ona se nevrátila?“

„Ne. Volala jsem jí asi tisíckrát. Nezvedá to,“ řekla Tuva.

„Také jsem se jí snažila volat. Na mobil i k vám domů na pevnou linku. Ale měla jsem plné ruce práce s nácvikem...“

Učitelka se zatvářila omluvně a nervózně polkla. Posunula si brýle s velkými obroučkami z rohoviny ke kořeni nosu a Maria si všimla, že se jí chvěje ruka. Taky má strach, pomyslela si Maria.

„Amelie by nikdy nácvik nevynechala,“ prohlásila.

„To rozhodně ne. A opravdu se moc těšila, že bude zpívat sólo v *Betlémské hvězdě*,“ souhlasila učitelka.

„Amelie je vždycky na příjmu,“ dodala rozhodně Tuva.

Má pravdu, Amelie vždycky telefon zvedá, pomyslela si Maria a její strach se stupňoval.

„Tuvo, odvezu tě domů,“ vyhrkla.

„Mohla byste mi zavolat, až ji najdete? Nevadí, když bude pozdě,“ vypravila ze sebe učitelka nervózně.

„Samozřejmě.“

Maria už byla na cestě k autu.

Prohledali dům i zahradu. Julien nadšeně pobíhal kolem a pomáhal, znal všechny skryše, protože hra na schovávanou patřila k jeho nejoblíbenějším. Sestru však nikde nenašel.

Ve dřezu ležela slupka od banánu a na kuchyňské lince stála sklenice s trochou mléka na dně. Než Amelie vyběhla z bytu, zašla se vyčurat, ale ve spěchu po sobě zapomněla spláchnout. Igelitku s družičkovskou košilí a světýlkem na baterky nemohla Maria nikde najít. Dcera tedy dorazila domů, vzala si něco k jídlu, došla si na záchod, popadla tašku a zase vyběhla ven do tmy a nečasu. Kam se poděla pak?

Maria bezmyšlenkovitě nachystala synovi kakao a rozmrazila v mikrovlnce slíbeného šneka. Julien se spokojeně pustil do jídla a ona mezitím obvolala všechny, u koho by snad Amelie mohla být. Nikdo ji neviděl ani s ní nemluvil. V pravidelných intervalech volala dceři na mobil, vyzvánělo to, ale nikdo to nezvedal. Jak správně říkala Tuva, Amelie telefon vždycky zvedala, byla na svůj nový mobil tak pyšná a měla z něj takovou radost.

Marii se úzkostí sevřelo hrdlo. Chvilku trvalo, než se dala natolik dohromady, aby zavolala tchyni. Roztřesenými prsty navolila číslo. Ozval se klidný hlas Iris Holmové, Maria už se neudržela a propukla v pláč. Plakala především úlevou, že zastihla Iris doma, tchyně jí vždycky byla oporou. Mezi záchvaty pláče ze sebe Maria vypravila, že se Amelie ztratila. Poprosila Iris, jestli by nepohlídala Julienu, ona se vydá prohledat okolí.

„Volala jsi Johannesovi?“

To bylo první, na co se Iris zeptala, když překročila práh bytu.

„Ne, ale obvolala jsem všechny ostatní, kteří připadají v úvahu. Nechci ho strašit. Odtamtud stejně nemůže nic udělat,“ odpověděla Maria.

„To je samozřejmě pravda... Jestli ji do hodiny nenajdeš, zavoláme policii.“

Tchyně v těžkých situacích nikdy neztrácela rozvahu a klid, ať už se to týkalo práce, nebo soukromí. Za půl roku měla odejít do důchodu, ale stále pracovala na plný úvazek jako knihovnice. Jemně vzala Marii do náruče a bez dalšího vyptávání ji objala. Snacha postupně přestala vzlykat a Iris ji pohládila po tváři.

„No tak. Běž najít Amelii,“ vyzvala ji.

Chvilku nato vyběhla Maria do tmy a lijáku. Měla na sobě pláštěnku a vybavila se silnou baterkou. Rázným krokem se vydala po levé straně silnice. Celou dobu svítila na krajnici a dolů do příkopu. Lilo jako z konve a vítr zesílil, stěží vůbec něco viděla. Došla necelý kilometr ke škole a nevšimla si ničeho zvláštního. Přibližně každých pět minut Amelii volala, ale bez odezvy.

Najednou ji něco napadlo. Zastavila se a vyhledala na mobilu nedávno pořízenou dceřinu fotografii; Amelie se na ní usmívala, oči jí šťastně zářily a ofinu měla sepnutou novou sponkou. Snímek její krásné dcery ji opět přiměl k pláči. Slzy se mísily s kapkami deště, který jí bičoval obličej. Rozechvělými prsty zveřejnila fotografii na Facebooku s prosbou, aby se ozval kdokoli, kdo dívku na fotce viděl dnes po patnácté hodině odpolední.

Na zpáteční cestě mýjela kontejnery s tříděným odpadem, které stály pár set metrů od autobusové zastávky. Mechanicky navolila ze seznamu Ameliino jméno a s bušícím srdcem čekala na vyzváněcí tón. Panebože, prosím, ať mi to zvedne! Panebože... Odkudsi z kontejnerů se slabě ozval refrén *Rolniček* a vytrhl Marii z její tiché modlitby. Amelie si tuto vyzváněcí melodii stáhla před několika týdny, aby sobě i okolnímu světu připomněla, že se blíží Vánoce.

„Amelie! Amelie! Kde jsi?“

Hlas jí při volání přeskočil. Utíkala k řadě kontejnerů, srdce jí tlouklo jako splašené. Po několika vteřinách zjistila, že vánoční melodie se ozývá z nejbližšího kontejneru. Když otevřela víko, zvuk zesílil. Škvíra byla příliš úzká na to, aby do ní mohla strčit hlavu, ale posvítla si dovnitř baterkou. Odpad zjevně nedávno vyvezli, protože kontejner byl prázdný a vyzvánění se úporně odráželo od stěn.